

rimeligt, hvis Den Danske Bank skulle svare det, som de slap for, da de kom ud af moderselskabsforpligtelsen.

Finansieringsfonden havde åbenbart den opfattelse, at løsningen alene skulle ske ud fra en politisk dagsorden og ikke ud fra en almindelig forretningsmæssig dagsorden, og det efterlader jo så det store spørgsmål: Hvordan kunne det gå til, at nogle troede noget, og nogle troede noget andet? Det er et stort spørgsmål, som regeringen har grund til at overveje i dag.

Men det er ikke kun Finansieringsfonden, der havde en meget uklar rolle, det havde Finanstilsynet også. Der var forskellige forventninger hos myndighederne til, hvordan Finanstilsynets rolle var, og i den forbindelse er det klart utilfredsstillende, hvis altså Finanstilsynets rolle var at føre tilsyn med bankerne. Det var jo det, vi troede det var, nemlig samfundets tilsyn med bankerne. Derimod må man sige, at hvis Finanstilsynet selv troede, at deres rolle var at føre tilsyn med de små banker og med sig selv, altså at det var bankerne, der skulle gøre det, så har de levet op til deres krav. Og i den forbindelse er det grotesk, og det ville være ulovligt efter dansk lovgivning, at Finanstilsynet ligefrem henvender sig til Den Danske Bank i efteråret 1992, da der er problemer i nabobanken, som er konkurrenten, nemlig Sjóvinnubankin.

Det viser altså, at det efter vores opfattelse er nødvendigt, at man kigger Finanstilsynet efter i sømmene, og det har vi også forstået at økonomiministeren er indstillet på. Vi ved også, at der er sket ændringer. Spørgsmålet er bare, om disse ændringer har betydning i den her forbindelse, og om de har betydning for, at noget lignende ikke kan ske igen. Og i denne forbindelse tror jeg i virkeligheden, at det ikke så meget er et spørgsmål om lovgivning – det er det nok, men ikke kun – det er også et spørgsmål om hele den tænkning, hele den holdning, eller om man vil den ånd, hvorpå man fører tilsyn fra Finanstilsynets side. Spørgsmålet er: Er man storbankernes tilsyn, eller er man samfundets tilsyn?

Et afgørende spørgsmål er selvfølgelig – det er også ud fra rapporten afgørende, men det svares der ikke på i rapporten, og det skulle der heller ikke – om der er baggrund for at gøre politisk ansvar gældende. I den forbindelse vil jeg godt sige, at det er helt afgørende for respekten for folkestyret, for parlamentarismen, at vi som Folketing, uanset hvilken regering vi

har, studerer afgivne rapporter og beretninger fordomsfrit.

Det er således vigtigt, at folketingsmedlemmer, der tilhører regeringspartierne, også læser beretningen ud fra, hvad de ville have gjort, hvis der var tale om en regering, som de gerne ville af med. På samme måde er det vigtigt, at medlemmer af den borgerlige opposition læser rapporten ud fra, hvad de ville have gjort, hvis det var medlemmer af deres eget parti, der var involverede som ministre.

Som bekendt pegede SF jo på den nuværende statsminister som statsminister, men det betyder ikke, at den nuværende regering i enhver situation kan regne med vores støtte. Vi tager stilling fra sag til sag, og vi tager stilling ud fra, hvad der er rigtigt.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi set i lyset af alternativet foretrækker den nuværende regering. Men uanset vor holdning til regeringen har vi forholdt os og forholder os fortsat kritisk til den måde, regeringen har tacklet Færøesagen på. Derfor har vi på linje med partiet Venstre stillet en række spørgsmål i Politisk-Økonomisk Udvalg, og vi synes, at selv om Venstre helt legitimt også har det formål at komme af med den nuværende regering, så var de spørgsmål, som de stillede, meget relevante og meget sagligt begrundede. Vi drog så nogle andre konklusioner end Venstre.

I denne forbindelse er der selvfølgelig et spørgsmål: Er der nogen, der har givet et forkert svar? Ja, der er måske nok svar, som ikke er helt klare. Det er desværre ikke nogen nyhed. Det er heller ikke nogen undskyldning. Men vi finder ikke, at de svar, som man har refereret til, giver anledning til, at man kan sige, at de er så ufyldstgørende, at det er noget med at gøre ansvar gældende. På samme måde mener vi heller ikke, som jeg har været inde på, at der i forhold til finansministeren er grund til at sige, at der er tale om magtmisbrug eller magtfordrejning.

Til allersidst vil jeg godt understrege, at vi mener, at det i dag er vigtigt, at vi sætter et komma, et punktum i forhold til denne behandling. Vi mener, at det er rigtigt at drage en konklusion i dag, men vi har også ved forskellige lejligheder sagt, og jeg vil gerne gentage det her, at vi fortsætter forhandlingerne i Politisk-Økonomisk Udvalg. Der er ikke noget, som skal skjules i denne sag. Kommer der nyt op, så tager vi stilling til, om det er nyt.